

Το θαυμαστό γεγονός που οδήγησε τον π. Ιωάννη Ματωνάκη στην ιερωσύνη (Νικόλαος Δασκαλάκης, Αντιδήμαρχος Δήμου Πλατανιά)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1T0qN94>]

Είναι γεγονός, ότι η Κρήτη και ο λαός της βιώνουν μια μεταβατική περίοδο. Ήδη από το 1839 έχει εκδοθεί το Σουλτανικό διάταγμα (Χάττ-ι Σερίφ) και, λίγο μετά, ένα δεύτερο ακολουθεί (1858) (Χάττ-ι Χουμαγιούν). Τα διατάγματα αυτά, είναι στα πλαίσια του Τανζιμάτ (1839- 1876), μιας προσπάθειας του Σουλτάνου για μεταρρυθμίσεις, για την αναδιοργάνωση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στη διοίκηση, στην οικονομία και στις σχέσεις της με τους υπηκόους της. Τα διατάγματα αυτά εκδόθηκαν κάτω από την πίεση των Μεγάλων Δυνάμεων για να συμβιώνουν αρμονικά οι ντόπιοι πληθυσμοί της Κρητικής υπαίθρου, Χριστιανοί και Μουσουλμάνοι (οι οποίοι είναι Ελληνόφωνοι) καθώς και Αρμένιοι και Εβραίοι.

Η εκκλησία του Αγίου Ελευθερίου

και ο τάφος του παπά Γιάννη στο Γεράνι

Στα πλαίσια του Χάττι-ι Χουμαγιούν οργανώνονται το 1862 οι Δημογεροντίες, ένα καινοτόμο σύστημα Τοπικής Αυτοδιοίκησης, και ψηφίζονται οι «Γενικοί Κανονισμοί», ένα Σύνταγμα για τους υπόδουλους Χριστιανούς με το οποίο η Πύλη υποτίθεται, ότι εγγυάται τα θεμελιώδη δικαιώματά τους.

Ωστόσο, η εφαρμογή των μεταρρυθμίσεων συναντά δυο πολύ σθεναρά εμπόδια: το πρώτο είναι ο φανατισμός των Μουσουλμάνων οι οποίοι προσπαθούν

να ματαιώσουν τις μεταρρυθμίσεις αφού θέλουν να εφαρμόσουν το Κοράνι, που υπαγορεύει κοινωνική δομή βασισμένη στην ύπαρξη ραγιαδων και την - πάση θυσία - προάσπιση του Μωαμεθανισμού και εκμηδένιση των άλλων θρησκειών.

Το δεύτερο εμπόδιο που συναντούν οι προσπάθειες για μεταρρυθμίσεις της Υψηλής Πύλης είναι τα εθνικά κέντρα, όπως είναι η Αθήνα, το Βελιγράδι, η Σόφια και τα Τίρανα αργότερα.

Τα κέντρα αυτά επιδιώκουν τη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και όχι την αρμονική συμβίωση των υποδούλων.

Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε την αυθαιρεσία των Τούρκων διοικητών, οι οποίοι προβαίνουν σε συνεχείς παραβιάσεις των μεταρρυθμιστικών συνθηκών, δεν είναι ν' απορεί κανείς, γιατί η Κρήτη βρίσκεται σε διαρκή επαναστατικό αναβρασμό, όλο το 19^ο αιώνα.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, είναι ολοφάνερο ότι, χωρίς κανένα δισταγμό, θ' αφαιρούσαν οι Τούρκοι στρατιώτες τη ζωή του πιστού νέου, αφού ο βάρβαρος κατακτητής έχει δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στον ντόπιο πληθυσμό. Ούτε λέξη για δικαιώματα, πολύ περισσότερο θρησκευτικά, εξ ου και η ανελέητη επίθεση που έχουν εξαπολύσει οι Τούρκοι κατά του νεαρού Ιωάννη σε αντίποινα για την προσήλωση με την οποία εκτελεί το θρησκευτικό του καθήκον. Από καιρό τον παρακολουθούν και είναι εξαγριωμένοι με τη συμπεριφορά του και την ευλάβεια την οποία δείχνουν οι πράξεις του.

Εξ άλλου, είναι πολύ πρόσφατη (1867) μια ακόμη άγρια μάχη στο Γεράνι μεταξύ Τούρκων και Χριστιανών επαναστατών. Κατόπιν παράκλησης των Χριστιανών κατοίκων του χωριού, οι επαναστάτες δέχονται να αποχωρήσουν από το χωριό, για να μην πάθει κακό ο άμαχος πληθυσμός. Τηρούν την υπόσχεσή τους και φεύγουν, διαπράττοντας, όμως, αντίποινα, οπότε η εκδικητική μανία των αλλοθρήσκων δεν περιγράφεται.

Σήμερα, λοιπόν, έχουν αποφασίσει να τον καταδιώξουν και να βάλουν ένα τέλος στη ζωή και τη δράση του νεαρού Ιωάννη.

Ο τρόμος του Ιωάννη είναι ανείπωτος και, βέβαια, δεν θέλει να πεθάνει. Το αίμα του έχει παγώσει στις φλέβες του, καθώς ακούει τους βάρβαρους να πλησιάζουν. Η ζωή του νέου βρίσκεται σε άμεσο κίνδυνο. Ακριβώς απέναντί του, η εικόνα της Παναγίας τον κοιτά με το μελαγχολικό της βλέμμα σαν τη μάνα που κατανοεί τον πόνο του παιδιού της και ψάχνει τρόπο να το βοηθήσει.

«Παναγία μου, Μεγαλόχαρη, βοήθησέ με να γλιτώσω από τα θηρία!»

παρακαλεί τη Μητέρα του Θεού. «Γλίτωσέ με από τα δόντια τους και - υπόσχομαι - η ζωή που θα μου χαρίσεις θα ανήκει πια σε Σένα και το Μονογενή Σου Υιό. Θα γίνω ιερέας και θα Σας υπηρετώ σε όλη μου τη ζωή».

Και ξαφνικά, στο ημίφως του προχωρημένου σούρουπου, πέφτει το βλέμμα του στο βάθος του ναΐσκου, στο ιερό. «Τρυπώνει» μέσα για να κρυφτεί, περνά στο πίσω μέρος του ιερού, κουρνιαάζει κάτω από την Αγία Τράπεζα μην τολμώντας ούτε να ανασάνει.

Οι Τούρκοι πλησιάζουν το ξωκλήσι, γκρεμίζουν με κλωτσιές τη θύρα και ορμούν μέσα. Χτυπούν και αναποδογυρίζουν τα στασίδια, ρίχνουν με τα γιαταγάνια τους και τα βέβηλα χέρια τους τις εικόνες από τους τοίχους, μπαίνουν στο ιερό. Ρίχνουν τριγύρω μια γρήγορη ματιά αλλά δεν βλέπουν τίποτα ύποπτο.

«Α, το γκιαούρη! Μας ξέφυγε πάλι!» ωρύεται ο επικεφαλής τους θεωρώντας ότι ο νεαρός τους ξέφυγε κάπως και έχει συνεχίσει την πορεία του προς το χωριό του, το Γεράνι.

«Πού θα μου πάει όμως;» συνεχίζει απειλητικά και τα μάτια του σχεδόν αναποδογυρίζουν από θυμό και απέραντο μίσος. «Μια μέρα θα τον πιάσω και θα τον γδώρω ζωντανό! Πάμε τώρα να φύγουμε μήπως τον προλάβουμε στο δρόμο».

Όλη αυτήν την ώρα ο Ιωάννης μέσα από την κρυψώνα του, βλέποντας ότι ο κίνδυνος απομακρύνεται σιγά -σιγά, αισθάνεται την ψυχή του να ξεχειλίζει από ευγνωμοσύνη προς την Παναγία που τον έσωσε και ψέλνει νοερά: «Τη Υπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια. Ως λυτρωθείσα των δεινών ευχαριστήρια...». Με αυτό το θαυμαστό τρόπο σώζεται ο νεαρός Ιωάννης Ματωνάκης από την καταδίωξη των αλλοθρήσκων κι από βέβαιο θάνατο. Και όταν γυρίζει στο πατρικό του, πιστός στην υπόσχεση που έχει δώσει στην Παναγία, ανακοινώνει στους γονείς του το θαύμα της σωτηρίας του και την απόφασή του να γίνει ιερέας.

[Συνεχίζεται]